

นิทานอีสป

สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

นิทานอีสป

สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง	นิทานอีสป	
ISBN	978-616-11-0426-9	
ที่ปรึกษา	นายแพทย์สมยศ	ดีรัศมี
	นายแพทย์สมศักดิ์	ภัทรกุลวณิชย์
ผู้เรียบเรียง	นายแพทย์บวร	งามศิริอุดม
	นางสาวสุซจิง	ว่องเคชากุล
	นางจินตนา	พัฒน์พงศ์ธร
บรรณาธิการ	นายแพทย์สมพงษ์	สกุลอิสริยาภรณ์
	แพทย์หญิงนิพวรรณพร	วรมงคล
	นางสาวสุซจิง	ว่องเคชากุล
	นางอัจจวิทย์	แขวงโสภา
	นางนฤมล	ปัญญาภูมิ
	นางอิสริย์	เจตน์ประยูกต์
จัดพิมพ์	สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ	
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก	
จำนวน	700,000 เล่ม	

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

“นิทานอีสป”

นนทบุรี: สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย, 2553.

60 หน้า

นิทาน

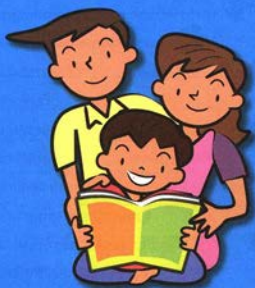
I. บวร งามศิริอุดม II.. สมพงษ์ สกุลอิสริยาภรณ์ บรรณาธิการ III. ชื่อเรื่อง

ISBN 978-616-11-0426-9

สารบัญ

เด็กเลี้ยงแกะ 	13
อึ่งอ่างกับวัว 	15
กากับคนโง่ 	17
พ่อค้าเกลือกับลาซีโกง 	19
นกอินทรีกับหมาจิ้งจอก 	21
หมาอยู่ในรางหญ้า 	23
พวกหนูประชุมปรึกษากัน 	25
ชวานากับงูเห่า 	27
หมากับเงา 	29
มดง่ามกับจิ้งจก 	31
กากับนกยูง 	33
กวางกับเสือ 	35
ราชสีห์กับหนู 	37
พ่อกับลูก 	39
ไก่กับพลอย 	41
หมาจิ้งจอกกับนกกระสา 	43
กระต่ายกับเต่า 	45
ลูกปูกับแม่ปู 	47
กบเลือกนาย 	49
หมาป่ากับลูกแกะ 	51
คนขี้เหนียวกับทองคำ 	53
คนตัดไม้กับเทพารักษ์ 	55
กวางป่ากับพวงองุ่น 	57
แพะอยากกินน้ำ 	59

นิทานอีสป

เชื่อว่าคุณพ่อคุณแม่แทบทุกคนในปัจจุบันต้องรู้จักนักวิทยาศาสตร์ชื่อดังโลกที่ชื่อว่า ไอน์สไตน์ ไอน์สไตน์มีความฉลาดทางปัญญา (IQ) ประมาณ 180 ขณะที่คนทั่วไปมีไอคิวประมาณ 90-110 เท่านั้น เราได้ให้ข้อคิดที่สำคัญไว้ว่า ถ้าอยากจะให้ลูกฉลาดคุณพ่อคุณแม่ควรจะเล่นนิทานให้ลูกฟังเป็นประจำ และถ้าจะให้ลูกฉลาดมากยิ่งขึ้น ทำอย่างไรดีไหม ไอน์สไตน์บอกว่า ต้องเล่นนิทานให้ลูกฟังหลายๆ เรื่อง คิดว่าคนที่ฉลาดเช่นนี้พูดได้แบบนี้ เราคงต้องเชื่อว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ จึงขอขยายความว่าจริงแล้วนิทานช่วยสร้างสรรค์ให้เด็กฉลาดแบบเบ็ดเสร็จได้อย่างไร

สิ่งแรกที่สุด นิทานเสริมปัญญาเด็ก เมื่อคุณพ่อคุณแม่เล่านิทานให้ฟัง ลูกต้องได้อยู่ใกล้ชิดคุณพ่อคุณแม่ซึ่งเป็นผู้เล่า ทำอย่างนี้ทุกวันความใกล้ชิดในครอบครัวย่อมเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เด็กจะรู้สึกอบอุ่น รู้สึกว่าตนเป็นที่รักของคุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อคุณแม่จึงเล่านิทานให้ฟัง **ขณะเล่านิทาน บรรยากาศที่เกิดขึ้นเป็นบรรยากาศแห่งความสุขของทุกคน** คุณพ่อคุณแม่และลูกซึ่งนั่งหรือนอนฟังอยู่อย่างใกล้ชิดเป็นภาพแห่งความอบอุ่นตามธรรมชาติของครอบครัวที่มีรัก

สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่รู้ตัว บางครั้งหรือบ่อยครั้งคุณพ่อคุณแม่อาจจะทำเสียงเลียนแบบตัวละครตามเนื้อเรื่อง ซึ่งจะสร้างความสุขให้กับเด็กอย่างยิ่ง เป็นความสนุกสนานที่ยากจะลืมเลือน **สร้างความผูกพัน มั่นใจเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งจะเสริมปัญญาเด็กได้อย่างดี**

ประการที่ 2 ปลุกฝังให้เป็นเด็กช่างคิด ช่างถาม ช่างสังเกต ขณะเล่านิทานให้ลูกฟังลูกอาจจะไม่เข้าใจข้อความบางตอนหรือศัพท์บางคำ ลูกก็อาจจะให้เล่าซ้ำ หรือถามคำถามว่าหมายถึงอะไร ตรงนี้แหละจะสร้างให้เด็กเป็นคนกล้าถาม คนกล้าถามแสดงว่ามีใจอยากรู้อยากเห็น และช่วงเวลาอย่างนี้ คุณพ่อคุณแม่ก็มักจะมีอารมณ์ในการตอบอย่างสนุกสนานด้วย หากถามมากแล้วได้รู้คำตอบทุกครั้ง ก็ยิ่งสร้างให้เด็กเข้าใจสิ่งต่างๆ รอบตัวสะสมมากขึ้นไปเรื่อย **เป็นเด็กที่ฉลาดมากขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้น** บางครั้งหากคุณแม่เล่าเรื่องเดิมแต่คุณแม่เล่าผิดเพี้ยนไปจากเดิมบ้าง แต่ลูกจำได้ลูกก็จะแสดงความคิดเห็นออกมา ทำให้เด็กกล้าแสดงความคิดเห็น **การแสดงความคิดเห็นถูกจังหวะอย่างนี้เรียกว่า มีความฉลาดทั้งปัญญา (IQ) และฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ด้วย**

ประการที่ 3 เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาได้เร็ว การเล่านิทานเปรียบเทียบกับเหมือนเป็นการสอนภาษาไทยไปในตัว เด็กจะได้ยิน

ได้ฟังถึงรูปประโยค การใช้ภาษาไปในตัวอย่างสนุกสนานโดยไม่ต้องยัดเยียด แบบการเรียนไวยากรณ์ไทยในสมัยก่อน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ ยิ่งถ้านิทานบางเรื่องเป็นโคลง หรือกลอน หรือฉันทลักษณ์อื่นๆ มีคำสัมผัสต่างๆ เด็กยิ่งจะชอบ ฟังบ่อยๆ พลอยจะเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอนในอนาคตได้ เป็นการซึมซับแบบไม่รู้ตัว **เด็กคงจะมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาไทยต่อไป**

ประการที่ 4 เด็กจับประเด็นเก่ง วิเคราะห์เก่ง

การเล่านิทานเรื่องซ้ำให้เด็กฟัง ความจริงไม่ใช่เรื่องน่าเบื่อสำหรับเด็ก เด็กจำนวนมากยังอยากจะให้คุณพ่อคุณแม่เล่าซ้ำเรื่องเดิมหลายๆ ครั้ง โดยไม่รู้เบื่อ ผลจะเกิดอะไรขึ้นรู้ไหม รอบแรกๆ ลูกอาจจะเข้าใจในแต่ละช่วงๆ แต่ละตอน แต่อาจจะปะติดปะต่อไม่ได้ ฟังหลายๆ ครั้งก็จะจำได้ทั้งเรื่อง เด็กจะมองภาพรวมของเรื่องทั้งหมดออก ทำให้เด็กรู้จักจับประเด็น เป็นคนจับประเด็นเก่ง ย่อความเก่งต่อไป **รู้จักมองสรรพสิ่งเป็นระบบ** มีความคิดรวบยอดสูง คนเก่ง ฉลาด ล้วนแล้วแต่เป็นคนที่จับเรื่องจับประเด็นได้เร็ว มองอะไรทะลุปรุโปร่ง คิดอะไรมองอะไรเป็นระบบ ตีบทแตก ตีประเด็นแตก เข้าใจเรื่องเร็ว นี่คือความฉลาด **ประการที่ 4**

ประการที่ 5 สร้างสมาธิให้เด็ก ช่วงของการเล่านิทาน เด็กมักจะฟังอย่างใจจดใจจ่อ ตั้งอกตั้งใจ ยิ่งคุณพ่อคุณแม่เล่านิทานที่เหมาะสมกับอายุเด็ก เด็กจะเข้าใจและอยากรู้ต่อไปว่าจะเกิดอะไรขึ้น ช่วงนี้แหละเป็นการสร้างสมาธิให้กับเด็ก พบว่าเด็กฉลาดหรือคนเก่งมักจะเป็นคนที่มีสมาธิสูง **สมาธิจึงเป็นองค์ประกอบของความฉลาดทางปัญญา (IQ) จากการเล่านิทานประการที่ 5**

ประการที่ 6 สร้างให้เด็กมีจินตนาการ คุณพ่อคุณแม่อาจจะคิดไปว่า สิ่งที่คุณพ่อคุณแม่เล่าให้ลูกฟัง ลูกได้ยินแต่เสียงอย่างเดียว

ความจริงไม่ใช่เพียงเสียงที่ได้ยินเท่านั้น เสียงที่เล่าออกมาจะไปกระตุ้นให้เด็กสร้างจินตนาการเป็นภาพทุกขั้นตอนที่คุณแม่เล่า เช่น คุณแม่เล่าว่า “หมาตัวหนึ่งคาบก้อนเนื้อกำลังเดินข้ามลำน้ำแห่งหนึ่ง ขณะที่มันกำลังเดินอยู่บนสะพานนั้น มันได้ชำเลื่องลงไปในน้ำเบื้องล่าง มันได้เห็นหมาอีกตัวหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของตัวมันเอง กำลังคาบก้อนเนื้ออีกก้อนหนึ่ง มันเกิดความโลภขึ้นจนทนไม่ไหว จึงได้กระโจนลงไปในน้ำ เพื่อที่จะแย่งก้อนเนื้ออีกก้อนจากเจ้าของมันเอง...” ภาพที่เกิดขึ้นในสมองเกิดจากจินตนาการของเด็ก โดยอิงกับประสบการณ์เดิมบวกกับจินตนาการใหม่ เสริมเติมเป็นภาพที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเคลื่อนไหวไปตามเนื้อเรื่องที่คุณแม่คุณพ่อเล่า คุณพ่อคุณแม่รู้หรือไม่ว่าจินตนาการยิ่งใหญ่มากกว่าความรู้ จินตนาการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ใหม่ ๆ เกิดขึ้นในโลกของเรา เครื่องบิน โทรศัพท์ ฯลฯ เกิดจากจินตนาการมาก่อนทั้งสิ้น ความรู้ทำให้คนฉลาดขึ้นระดับหนึ่ง คนที่มีจินตนาการเก่ง ทำความเจริญได้ไม่มีขีดจำกัด นวัตกรรมต่างๆ จำนวนมาก หรือความคิดสร้างสรรค์เกิดจากจินตนาการ โดยอาจจะอิงบนฐานความรู้หรือไม่อิงก็ได้ การเล่านิทานบ่อยๆ มากๆ เรื่อง เป็นการสร้างจินตนาการพร้อมๆ ไปด้วยการรับรู้ถึงความรู้ใหม่ที่ลูกยังไม่เคยรู้มาก่อนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จินตนาการจึงเป็นความฉลาดที่ยิ่งใหญ่ ถือเป็นความฉลาดประการที่ 6 ที่คุณแม่คุณพ่อกำลังอยากให้เกิดขึ้นกับลูกมาก

ประการที่ 7 สร้างคุณธรรมแก่เด็กได้ง่าย คุณพ่อคุณแม่คงจะเห็นนิทานจำนวนมากแต่งขึ้นเพื่อสอดแทรกคุณธรรม ทักษะชีวิตหรือข้อคิดต่างๆ เป็นอุทาหรณ์ให้ผู้รับฟังได้ตระหนักรู้ไว้ เช่น เรื่องราชสีห์กับหนู ที่ราชสีห์เคยไว้ชีวิตหนู ต่อมาหนูได้ช่วยราชสีห์ให้หลุดพ้นจากบ่วงนายพราน สอนถึงการรู้จักช่วยเหลือทดแทนบุญคุณ เรื่องกระต่ายกับเต่า ที่วิ่งแข่งขันกัน ทำให้เห็นว่าความประมาทนำมาซึ่งผลเสียให้กับตนเองได้ คุณธรรมทั้งหลายที่ลูกได้ฟังตั้งแต่ปฐมวัยจะจำ

ฝังแน่นอยู่ในตัว เด็กนำไปใช้ในวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ได้อย่างมีรูปลักษณ์ หากคุณพ่อคุณแม่อยากจะสอนคุณธรรมความดีเรื่องใดๆ ให้ลูกยึดถือ เครื่องมือที่ดีที่สุดได้แก่นิทาน ยกตัวอย่างเช่น เราต้องการสอนลูกไม่ให้พูดโกหก เพราะการพูดโกหกจะทำให้คนไม่เชื่อเรา ถ้าพูดเพียงเท่านี้ เด็กจะไม่ตระหนักถึงความสำคัญและไม่เห็นเป็นจริงเป็นจัง เมื่อไม่เห็นเป็นจริงเป็นจังก็จะไม่ถือปฏิบัติ หากคุณพ่อคุณแม่เล่าเรื่องเด็กเลี้ยงแกะ (เด็กเลี้ยงแกะคนหนึ่ง ขณะพาแกะไปเลี้ยงชอบหลอกหลวงชาวบ้านหลายครั้ง โดยตะโกนว่า หมาป่า หมาป่าจะมากินแกะ ทั้งๆ ที่ไม่มีหมาป่ามาสักครั้ง จนกระทั่งวันหนึ่ง หมาป่ามาจริงๆ และกินฝูงแกะของเด็กแม่เด็กจะตะโกนขอความช่วยเหลือจากชาวบ้านว่า หมาป่า หมาป่ามากินแกะ แต่เนื่องจากชาวบ้านถูกหลอกมาก่อนหลายครั้ง ครั้งนี้จึงคิดว่าเด็กโกหกอีก จึงไม่มาช่วยเหลือ ฝูงแกะทั้งฝูงจึงถูกหมาป่ากินหมด...) ให้ลูกฟัง ลูกจะเข้าใจ **นิทานจึงเป็นการขยายสิ่งที่ป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมที่เด็กจะมองเห็น คิดออก และเห็นคล้ายได้อย่างง่ายดาย** ข้อนี้ ถ้าคุณพ่อคุณแม่นำไปใช้ปฏิบัติ ก็ถือเป็นความฉลาดของคุณพ่อคุณแม่ได้อย่างหนึ่ง ขณะเดียวกันก็จะสร้างความฉลาดให้ลูกได้

ประการที่ 8 สร้างเด็กมีความฉลาดทางอารมณ์ (EQ)

ในขณะที่เล่านิทาน อาจจะเป็นคุณพ่อคุณแม่ คุณครูเป็นผู้เล่านิทาน เด็กจะหาวิธีการปรับตัวอย่างไรที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่เพื่อให้เล่านิทานให้ฟังบ่อยๆ เด็กเกิดการเรียนรู้และวิธีการปรับตัวนี้แหละจะสร้างเป็นนิสัยเด็ก และเด็กจะมีวิธีการพัฒนาไปเรื่อยๆ เพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้นิทานสร้างความเข้าใจในเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่ายแก่เด็ก ตรงที่ว่าเมื่อเด็กฟังนิทาน เด็กจะรู้จักคิด จินตนาการและนำนิทานมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันของตนเอง จากเรื่องที่ยากๆ ให้เป็นเรื่องง่ายๆ ที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม เด็กจะพูดคุยให้คนอื่นเข้าใจตน สิ่งที่คุณเองต้องการสื่อ คือ ทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่ายขึ้น

ประการที่ 9 สร้างเด็กให้เป็นเด็กรักการอ่าน ที่พูดมาทั้งหมดข้างต้นทุกข้อ หากมองอีกมิติหนึ่งก็คงสรุปได้ว่า การเล่านิทานเป็นการสร้างการเรียนรู้ให้กับลูกไปในตัว เป็นการเรียนรู้ที่มีความสนุกสนานสอดแทรกอยู่ การเล่านิทานหรืออ่านนิทานให้ลูกฟังบ่อยๆ **จึงเป็นการปลูกฝังนิสัยรักการเรียนรู้ของเด็กทุกมิติ** เด็กจะเป็นคนรักการอ่านหนังสือ อ่านหนังสือไว มีสมาธิ สนุกกับการเรียนรู้ เกิดพลังของความใฝ่รู้ เป็นนักคิด นักถาม นักค้นคว้า เข้าใจเรื่องได้ไว ฯลฯ ทั้งหมดนี้คือองค์ประกอบที่จะทำให้เด็กฉลาดทางปัญญาทั้งนั้น เมื่อเด็กเข้าสู่ประถมศึกษา การเรียนจะเป็นสิ่งที่เด็กรัก เด็กจะเรียนได้ดี ตรงนี้คงจะสรุปได้ว่าเป็นความฉลาด**ประการที่ 9**

ที่สำคัญเมื่อเด็กเรียนในชั้นอนุบาลหรือชั้นประถม หากคุณครูชอบเล่านิทานให้เด็กฟัง **ก็เป็นการต่อยอดความฉลาดให้เด็ก** ขณะเดียวกัน ถ้าจะถามว่าครูที่เล่านิทานให้เด็กฟังบ่อยๆ นักเรียนชอบไหม นักเรียนรักไหม คิดว่าคุณพ่อคุณแม่ซึ่งเคยเป็นเด็กมาก่อน ตอบได้เลยว่าคุณครูคนนั้นจะเป็นที่รักของนักเรียน พูดได้ว่าเป็น **“คุณครูที่รัก”** เมื่อ**คุณครูเป็นครูที่นักเรียนรัก นักเรียนอยากอยู่ใกล้ชิด วิชาใดที่คุณครูคนนั้นสอนนักเรียนก็อยากเรียน ทำคะแนนได้ดี** มีข้อค้นพบว่าครูที่นักเรียนไม่ชอบ นักเรียนคนนั้นจะทำคะแนนในวิชานั้นไม่ดี หากครูทุกคนในโรงเรียนเป็นครูที่ได้ชื่อว่า **“คุณครูที่รัก”** นักเรียนจะชอบเรียนทุกวิชา ของยากจะเป็นของง่าย เด็กทั้งโรงเรียนจะเป็นเด็กเรียนเก่ง เป็นเด็กดี ประเทศชาติได้อานิสงส์ไปด้วย

คงพอสรุปได้ว่า หากเด็กเล็กได้อยู่กับคุณพ่อคุณแม่ที่รักลูกผูกพันลูกดีด้วยการเล่านิทาน มาได้ครูอนุบาล ครูประถมที่เป็น **“คุณครูที่รัก”** **เด็กจะได้ความฉลาดทั้งทางปัญญา (IQ) และความฉลาดทางอารมณ์ (EQ)** เท่านั้นโลกทั้งโลกก็มีแต่ความสุข เด็กเป็นเด็กเก่ง ดี มีความสุข

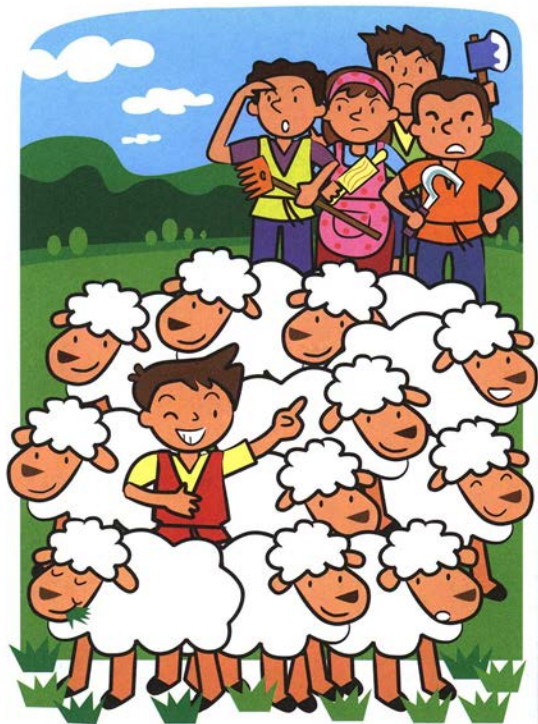
คงต้องเชื่อตามที่ไอน์สไตน์พูดว่า เล่านิทานให้ลูกฟังบ่อยๆ
หลายๆ เรื่อง ลูกจะฉลาด แต่ตอนนั้นไอน์สไตน์ยังไม่รู้จักคำว่าฉลาด
ทางอารมณ์ (EQ) และคิดน้อยไปในเรื่องมีความสุข (Happiness) สมัยนี้
เรารู้แล้วว่านิทานมีดีถึง 3 อย่าง คือ ทำให้ลูกเก่ง ดี มีความสุข วันนี้
เมื่อคุณพ่อคุณแม่อ่านจบ คงได้สูตรหรือเคล็ดลับในการสร้างลูกให้มี
ความฉลาดทางปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ได้แล้ว

สิ่งนั้นคือ “นิทาน”
ของธรรมดาๆ ที่ทุกคนลืมนึกไป
เริ่มต้นเล่าหรืออ่านนิทานให้ลูกฟังวันนี้เถิด
ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

นิทานอีสป

เด็กเลี้ยงแกะ

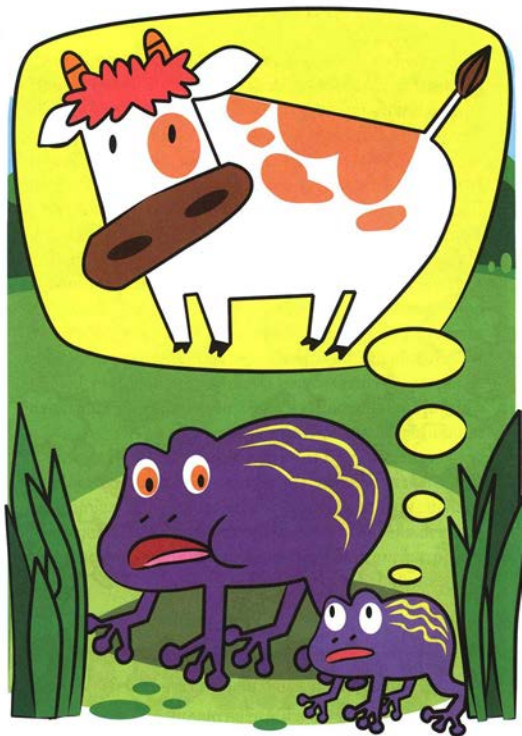
กาลครั้งหนึ่ง มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งมีเด็กเลี้ยงแกะคนหนึ่ง ทุกวัน เด็กเลี้ยงแกะคนนี้จะต้องต้อนฝูงแกะของตน ออกไปหากินหญ้าที่ชายป่า อยู่เสมอ และเมื่อเขาได้นำฝูงแกะมาถึงที่ชายป่าแล้ว ก็จะต้องนั่งเฝ้า เพื่อคอยปกป้องไม่ให้แกะเป็นเหยื่อของหมาป่า จนกว่าแกะทั้งฝูงจะกินหญ้าเสร็จ วันหนึ่งจึงคิดหาเรื่องสนุกๆ เพื่อความสนุกสนาน จึงแกล้งร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง พร้อมทั้งวิ่งอย่างตระหนกตกใจเข้าไปในหมู่บ้าน ปากก็ร้องตะโกนโหวกเหวกไปตลอดทางว่า “ช่วยด้วยจ้า ! ช่วยด้วยจ้า...หมาป่ามากินแกะแล้ว...ช่วยด้วยเจ้าข้า...” พวกชาวบ้านเมื่อได้ยินว่ามีหมาป่าออกมา ดังนั้นจึงพากันวิ่งเข้ามาจะช่วยพร้อมด้วยอาวุธต่างๆ แต่แล้วเมื่อวิ่งมาถึงที่พวกฝูงแกะอยู่นั้น ก็ไม่พบหมาป่า อยู่ที่ไหนเลยสักตัวเดียว มองเห็นแต่พวกแกะกำลังเล็มหญ้ากินกันอย่างสบายใจ เด็กเลี้ยงแกะหัวเราะชอบใจที่สุดที่หลอกทุกคนได้ ชาวบ้านพากันยืนงงกัน และเมื่อรู้ว่าถูกเด็กหลอก ต่างก็ไม่โหวกเหวกกันอย่างมาก เพราะต้องเสียเวลาทำงานของพวกเขา เด็กเลี้ยงแกะเมื่อหลอกใครๆ ได้สำเร็จ ก็ให้เป็นรู้สึกสนุกสนานเป็นอย่างมาก หลังจากนั้นเขาก็ยังแกล้งหลอกแบบเดิมให้ชาวบ้านพากันวิ่งหน้าตื่นเข้ามาช่วยอีก 2-3 ครั้ง

จนกระทั่งวันหนึ่งมีหมาป่าไล่จับกินแกะเข้าจริงๆ คราวนี้ เด็กเลี้ยงแกะตกใจหน้าซีดวิ่งร้องเสียงหลง ขอร้องผู้คนช่วย “ช่วยด้วย ! ช่วยด้วย...หมาป่ามากินแกะแล้ว...ช่วยด้วยเจ้าข้า ! เขาตะโกนร้องขอความช่วยเหลือจนคอแห้ง คอแห้งไปหมด แต่ชาวบ้านที่ได้เคยถูกหลอกอย่างนี้มาแล้วหลายหนไม่สนใจและเดินหนีกันไปหมดทุกคน หมาป่าจึงกินแกะจนหมดฝูง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

คนที่เคยมีนิสัยพูดโกหก เมื่อถึงคราวพูดความจริง
ก็ยากที่จะมีใครเชื่อคำพูดคนนั้น

อิงอ่างกับวัว

กาลครั้งหนึ่ง มีวัวตัวหนึ่งเที่ยวกินหญ้าอยู่ ขณะเมื่อเดินกินหญ้า เลียบไปตามคูน้ำ บังเอิญเท้าของวัวไปเหยียบลูกอิงอ่างครอกหนึ่งตาย เหลือเพียงตัวเดียว

ครั้นเมื่อแม่กลับจากหากิน ลูกอิงอ่างจึงเล่าให้แม่ฟังว่า “แม่ แม่ เมื่อสักครู่นี้มีสัตว์ตัวหนึ่งใหญ่โตมาก เดินมาเหยียบลูกแม่ตายเกือบหมด เหลืออันรอดตัวเดียว” แม่จึงพูดขึ้นมา “สัตว์อะไร ตัวจึงใหญ่โตมากมาย เช่นนั้น ใหญ่เท่านี้ได้ไหม” พูดจบแม่อิงอ่างก็พองตัวให้ลูกดู ลูกอิงอ่าง ตอบว่า “มันใหญ่กว่านี้อีกหลายเท่า” แม่อิงอ่างก็พองตัวใหญ่ขึ้นอีก แล้วถามใหม่ว่า “ใหญ่เท่านี้ได้ไหม” ลูกตอบว่า “ยังโตไม่ได้ครึ่งตัวของมันเลย”

แม่อิงอ่างรู้สึกโมโหมากพร้อมนึกในใจว่า ทำไมฉันจะทำตัวให้ใหญ่โตเท่าสัตว์นั้นไม่ได้ พร้อมกับค่อยๆ เบ่งพองตัวขึ้นเรื่อยๆ จนเกินขนาด จึงต้องแตกตายอยู่ตรงนั้น

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ทำสิ่งใดไม่ดูกำลังความสามารถของตนเอง ก็จะมีภัยอันตรายในที่สุด

กากับเหยือกน้ำ

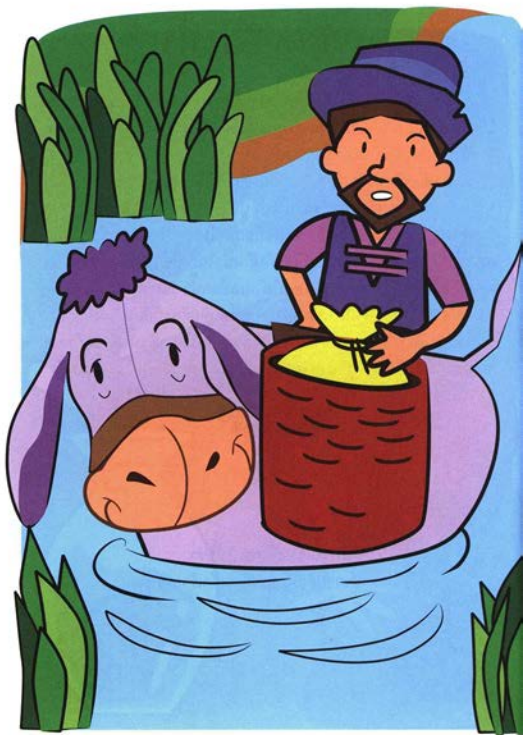
กาลครั้งหนึ่ง วันหนึ่งในฤดูร้อนที่มีอากาศร้อนจัด พระอาทิตย์ได้ส่องแสงแผดเผาไปทั่วทุกหนทุกแห่ง น้ำในห้วย หนอง คลอง บึง จึงแห้งผากจนไม่มีน้ำหลงเหลือติดอยู่เลย

กาตัวหนึ่งได้พยายามบินหาน้ำดื่มด้วยความกระหายน้ำ ไปทั่วทุกหนทุกแห่ง จนกระทั่งบินมาถึงบ่อน้ำแห่งหนึ่ง และเห็นเหยือกน้ำขนาดใหญ่ใบหนึ่งตั้งอยู่ ที่ก้นของเหยือกน้ำใบนั้น กาเห็นว่ามีน้ำขังอยู่ แต่กาไม่สามารถที่จะเอาปากยื่นลงไปกินน้ำในเหยือกนั้นได้ ด้วยความโมโหหัวน้ำ กาจึงคาบก้อนหินโยนใส่ในเหยือกน้ำ และสังเกตเห็นว่าน้ำในเหยือกเอ่อขึ้นมา ดังนั้นจึงพยายามคาบก้อนหินทีละก้อนใส่ในเหยือกน้ำ จนน้ำสูงขึ้นมา จนถึงปากคอเหยือก ด้วยเหตุนี้ กาทัวนั้นจึงได้กินน้ำจนอิ่ม

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น

พ่อค้าเกลือกับลาขี้โกง

กาลครั้งหนึ่ง มีพ่อค้าเกลือบรรทุกเกลือไปขายเมืองอื่นๆ อยู่
เนื่องๆ ด้วยลา อยู่มาวันหนึ่งลาตัวนั้นเดินข้ามคลอง เขยียบหินพลาด
พลัดตกลงไปในน้ำ กว่าที่เจ้าของจะช่วยเหลือลาขึ้นมาจากน้ำได้
ก็พอดีเกลือที่บรรทุกมาละลายจนหมดสิ้น เมื่อลาขึ้นมานบนกฐ์ลึก
เบาหลังจึงนึกว่าหากลงไปในน้ำจะทำให้ของที่บรรทุกหลังเบาลงได้

แต่นั้นมา เมื่อเจ้าของพาลาบรรทุกเกลือไปขาย พอถึงลำคลอง
หนองน้ำ ลาก็ลงไปนอนในน้ำทุกครั้ง จนเกลือละลายเสียหายทุกคราว
พ่อค้าเกลือเมื่อเห็นลามีนิสัยขี้โกง วันหนึ่งจึงแกล้งเอานุ่นบรรทุกให้มี
น้ำหนักเท่ากับเกลือ

ฝ่ายลาไม่รู้ถึงอุบาย เมื่อไปถึงหนองน้ำ จึงเดินลงไปนอนในน้ำ
อย่างเคย เมื่อหนุนถูกน้ำก็อึดน้ำมีน้ำหนักมากขึ้น ลาตัวนั้นรู้สึกหนักยิ่งกว่า
ครั้งก่อนๆ เจ้าของได้ทำเช่นนี้จนลาเช็ด ไม่กล้าลงไปนอนแช่น้ำอีกเลย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า
ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว

นกอินทรีกับหมาจิ้งจอก

กาลครั้งหนึ่ง มีนกอินทรีคู่หนึ่งทำรังอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ขณะเดียวกัน มีหมาจิ้งจอกตัวหนึ่งก็อาศัยออกลูกอยู่ในโพรงใต้ต้นไม้ต้นเดียวกัน

วันหนึ่งหมาจิ้งจอกออกไปหาอาหารกิน ทั้งลูกน้อยไว้ในโพรงไม้แต่ล่าพัง นกอินทรีบินลงมาโฉบเอาลูกหมาจิ้งจอกขึ้นไปไว้บนรังตัวหนึ่งหมายจะเอาไปให้ลูกกินเป็นอาหาร ฝ่ายหมาจิ้งจอกกลับมาเห็นลูกหายไป และได้ยินเสียงร้องอยู่บนยอดไม้ ก็รู้ว่านกอินทรีขโมยลูกขึ้นไป จึงร้องอ้อนวอนขอให้นกอินทรีส่งลูกกลับคืนให้ตน นกอินทรีก็คิดว่าตนอาศัยอยู่บนยอดไม้ หมาจิ้งจอกไม่สามารถทำอันตรายได้ จึงพูดจาโอ้อวดว่าร้ายว้ายอมคืนลูกให้หมาจิ้งจอก หมาจิ้งจอกโกรธมาก จึงคิดหาอุบายโดยไม่คบคบไฟที่ชาวบ้านจุดทิ้งไว้มารมได้รังนกอินทรี นกอินทรีได้รับไอร้อนกลัวลูกของตนจะเป็นอันตราย จึงยอมรับผิดและคืนลูกให้หมาจิ้งจอกแต่โดยดี

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

อันธพาลและพวกที่ชอบรังแกผู้อื่น
จะต้องมีวันถูกตอบแทนผลชั่วเข้าสักวันหนึ่ง

หมาอยู่ในรางหญ้า

กาลครั้งหนึ่ง หมาตัวหนึ่งลงไปนอนอยู่ในรางหญ้าของวัว ครั้นวัวเดินเข้าไปกินหญ้า หมาตัวนั้นก็ลุกขึ้นไล่จับ ขับไล่ไม่ให้วัวเข้าใกล้รางหญ้า วัวรู้สึกแค้นใจมาก จึงพูดไปว่า “ดูเถิด ตัวเจ้าเองก็ไม่กินหญ้าแล้วยังหวงห้ามไม่ให้ผู้ที่กินหญ้าเข้าไปกินด้วย”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

การเห็นแก่ได้ หวงไม่ให้ผู้อื่นใช้ประโยชน์

ทั้งๆ ที่ตนเองไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสิ่งนั้นได้ ย่อมจะถูกผู้อื่นติเตียน

พวกหนูประชุมปรึกษากัน

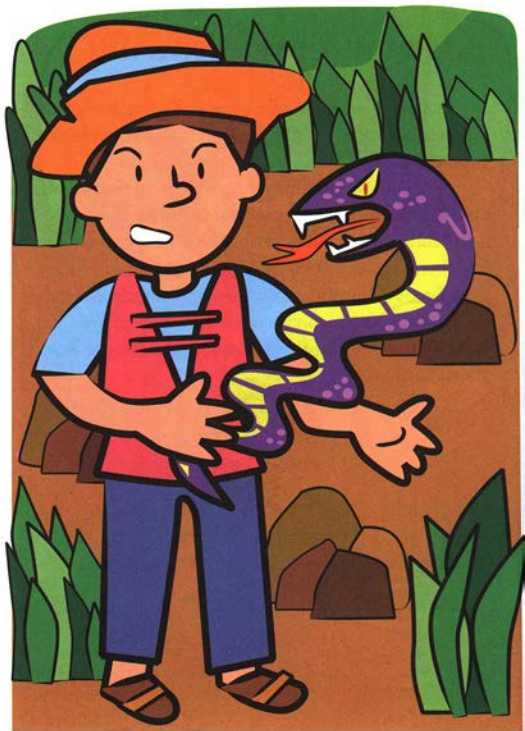
กาลครั้งหนึ่ง ยังมีหนูฝูงหนึ่ง ถูกแมวจับกินเป็นอาหารอยู่เสมอ ครั้นจะออกไปเที่ยวหาอาหาร ก็ให้รู้สึกกลัวเป็นกำลัง ต้องยอมอดอาหาร ซุกซ่อนอยู่แต่ในรัง

วันหนึ่งพวกหนูจึงนัดประชุมกันว่า จะทำอย่างไรจึงจะหลีกพ้นอันตรายจากแมวไปได้ หนูต่างออกความเห็นกันไปต่างๆ นานา ก็ยังตกลงกันไม่ได้ หนูตัวหนึ่งออกความเห็นว่ “เราควรจะเอาลูกพรวนไปผูกที่คอแมว เมื่อแมวเดินมา จะได้ยินเสียงลูกพรวนดังมาแต่ไกล ทำให้ มีเวลาวิ่งหนีแมวทัน” หนูทั้งหลายต่างก็เห็นดีและตกลงที่จะทำตามข้อเสนอของลูกหนู แต่มีหนูแ่กตัวหนึ่งออกความเห็นว่ “ที่ลูกหนูเสนอมา ก็เห็นดีด้วย แต่อยากจะถามว่ หนูตัวใดเล่าที่จะรับอาสาเอาลูกพรวนไปผูกคอแมว”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ใครๆ ก็เสนอความคิดต่างๆ ได้ แต่อาจทำตามไม่ได้ทุกเรื่อง

ชวานากับงูเห่า

กาลครั้งหนึ่ง วันหนึ่งในฤดูหนาว ชวานาเดินออกไปพบงูเห่านอนขดตัวแข็งอยู่ข้างทางด้วยความหนาว ทำให้มันอ่อนตัวแข็งใกล้ตาย ชวานารู้สึกสงสารอยากจะช่วยชีวิตไว้ จึงจับงูอุ้มขึ้นมา เมื่องูเห่าได้รับความอบอุ่นจากชวานา ในไม่ช้าก็ค่อยๆ กระดิกตัวขึ้นได้ที่ละน้อยจนแข็งแรงดังเดิม งูเห่าขู่ฟ่อๆ และกัดชวานาเข้าที่แขนเป็นแผลลึก พิษงูแล่นไปทั่วร่างกายอย่างรวดเร็ว ไม่ช้าชวานาก็ตาย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

การช่วยเหลือคนไม่ดี มีแต่จะได้รับความเดือดร้อน

หมากับเงา

กาลครั้งหนึ่ง หมาดูหนึ่งขโมยเนื้อจากแม่ค้าในตลาดมา มันวิ่งคาบชิ้นเนื้อข้ามสะพาน ขณะอยู่บนสะพาน หมามองลงไปใต้น้ำ เห็นเงาตัวเองและชิ้นเนื้อที่ใหญ่กว่าชิ้นที่ตัวเองคาบอยู่ ด้วยความโลภ หมาก็คายชิ้นเนื้อในปาก โดยตั้งใจที่จะแย่งชิ้นเนื้อที่ใหญ่กว่าที่อยู่ในน้ำ เมื่อหมากายชิ้นเนื้อ ชิ้นเนื้อจึงตกลงไปในน้ำ ทั้งเนื้อทั้งเงาก็จมหายไปใต้น้ำพร้อมกันทันที หมาดูนั้นจึงอดทั้งเนื้อที่คาบมาและเงาชิ้นเนื้อที่ใหญ่กว่า

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ความโลภอยากได้ทุกสิ่ง

บางทีอาจทำให้สูญเสียของรักของตนเองไปได้เหมือนกัน

มดง่ามกับจ๊กจั่น

กาลครั้งหนึ่งในฤดูฝน เช้าวันที่มีแสงแดดสดใส มดง่ามกลุ่มหนึ่ง กุลิๆจ้อช่วยกันขนอาหารที่หามาได้ในฤดูร้อนออกผึ่งแดด ขณะนั้นมี จ๊กจั่นผอมโซเดินโซเซผ่านมาเห็นเข้า จึงเดินไปหากกลุ่มมดง่ามแล้วพูดว่า “ข้าพเจ้าขาดอาหารมาหลายวัน ขออาหารให้ข้าพเจ้ากินประทังความหิวสักหน่อยได้หรือไม่” มดง่ามจึงถามขึ้นว่า “ในฤดูร้อนมีอาหารอุดมสมบูรณ์ ท่านไปทำอะไรจึงไม่หาอาหารมาเก็บไว้” จ๊กจั่นตอบว่า “ข้าพเจ้าหาเวลาว่างไม่ได้เลย ในฤดูร้อนข้าพเจ้าเที่ยวเดินร้องเพลง เพลิดเพลินไปทั้งวัน ตั้งแต่เช้าจรดค่ำจนสิ้นฤดู ครั้นถึงฤดูฝนก็ไม่มีอาหารเหลือให้เก็บแล้ว” ฝ่ายมดง่ามได้ยินดังนั้นจึงพูดเย้ยขึ้นว่า “ในเมื่อฤดูร้อน ท่านเอาแต่ร้องเพลงไปวันหนึ่งๆ ในฤดูฝนทำไมท่านไม่ใช้เวลา หัดเดินรำไปด้วยล่ะ”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ขณะที่ยังแข็งแรงดีอยู่ หากไม่ทำงานหาทรัพย์สินสมบัติเอาไว้แล้ว
เมื่อถึงเวลาเจ็บไข้ จะได้รับความลำบากยากแค้นยิ่งนัก

กากับนกยูง

กาลครั้งหนึ่ง มีกาดัวหนึ่งอยากจะให้ตัวเองวิเศษกว่าเพื่อนกาดัวด้วยกัน จึงได้เที่ยวเก็บขนหางนกยูงที่ร่วงหล่นอยู่ตามป่ามาเสียบไว้ที่ตัว แล้วเดินกรีดกรายอยู่ใกล้ฝูงนกยูง

ฝ่ายนกยูงเห็นว่าไม่ใช่พวกตน จึงไล่จิกตีให้พ้นจากฝูง กากับได้รับความเจ็บปวดอย่างมาก ไม่สามารถทนอยู่กับฝูงนกยูงต่อไปได้ จึงบินหนีไปดอนชนนกยูงทั้งในป่า แล้วบินกลับไปเข้าฝูงกาดัวเดิม

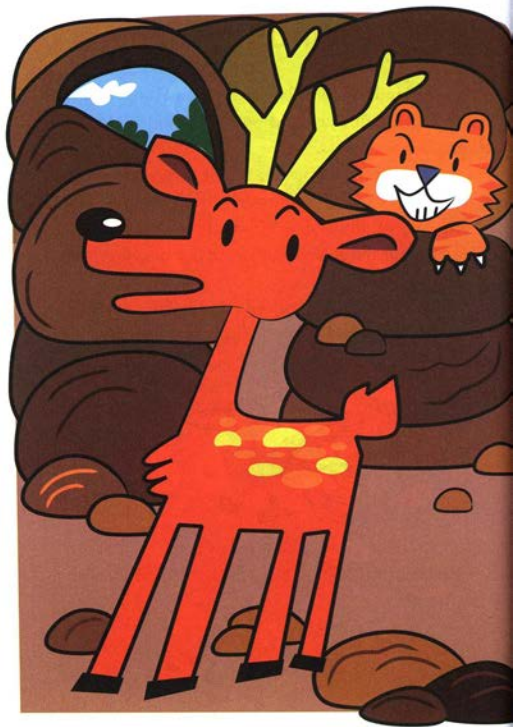
ฝ่ายเพื่อนกาดัวที่เคยเห็นกาดัวนั้นติดหางนกยูง เมื่อเห็นกากับเยื่อหุ้มยังกลับเข้าฝูง ก็พากันไล่จิกตี

กาดัวหนึ่งกล่าวขึ้นว่า “หากเจ้าไม่ใฝ่สูงเกินศักดิ์ และชาติกำเนิด ไหนเลยเจ้าจะได้รับความลำบากจากผู้ที่สูงกว่าเจ้า และความเกลียดชังจากพวกเราที่เสมอกับตัวเจ้า”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ถ้ารังเกียจเผ่าพันธุ์ดั้งเดิมของตนเอง ก็ย่อมจะถูกผู้อื่นรังเกียจด้วย

กว้างกับเสือ

กาลครั้งหนึ่ง มีกว้างตัวหนึ่งกำลังหากินอย่างเพลิดเพลินอยู่ที่
ริมลำธารใกล้ชายป่า

ทันใดนั้น กว้างก็มองเห็นนายพรานถือหน้าไม้เดินเข้ามาทางพุ่ม
ไม้ใกล้ๆ กับที่กว้างอยู่ ด้วยความตกใจกลัวอันตราย กว้างจึงกระโดดหนี
เข้าไปในป่าลึก

ฝ่ายนายพรานได้วิ่งตามไป กว้างเห็นจวนตัวจะหนีไปไหนก็ไม่ทัน
จึงวิ่งและกระโจนเข้าไปหลบซ่อนในถ้ำเสือ

ฝ่ายเสือเห็นกว้างวิ่งเข้ามาก็ดีใจ แอบหมอบนิ่งเงียบอยู่พล่อยให้
กว้างวิ่งลึกเข้าไปจนสุดถ้ำ แล้วเสือก็กระโจนจับคอกว้างล้มตายอยู่ ณ
ที่นั่นเอง... ก่อนสิ้นใจกว้างร้องขึ้นว่า “อันตรายมีอยู่ทุกหนแห่ง เราหนีคน
พ้นแล้ว ก็ยังมาพบเสือเข้าอีก”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

การที่จะหนีภัยอันตราย จะต้องคิดให้รอบคอบเสียก่อน
ระวังอย่าวิ่งเข้าไปหาอันตรายสิ่งใหม่อีก

ราชสีห์กับหนู

กาลครั้งหนึ่ง ราชสีห์ตัวหนึ่งนอนหลับอยู่ใต้ต้นไม้ด้วยความสุข ในเวลานั้นเอง หนูตัวหนึ่งเดินผ่านมา และโดยไม่ทันสังเกต หนูตัวนั้น เดินไต่ข้ามตัวราชสีห์ไปโดยไม่รู้ตัว ทำให้ราชสีห์ตกใจตื่นและจับหนู จะกินด้วยความโกรธ

หนูจึงร้องวิงวอนขึ้นว่า “ท่านโปรดไว้ชีวิตข้าพเจ้าสักครั้ง แล้ว ข้าพเจ้าจะทดแทนบุญคุณของท่าน” ราชสีห์ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะเยาะ พร้อมกับพูดว่า “ตัวเจ้าเล็กเพียงนี้ เจ้าจะทดแทนบุญคุณเราได้อย่างไร” พูดจบก็ปล่อยหนูไป

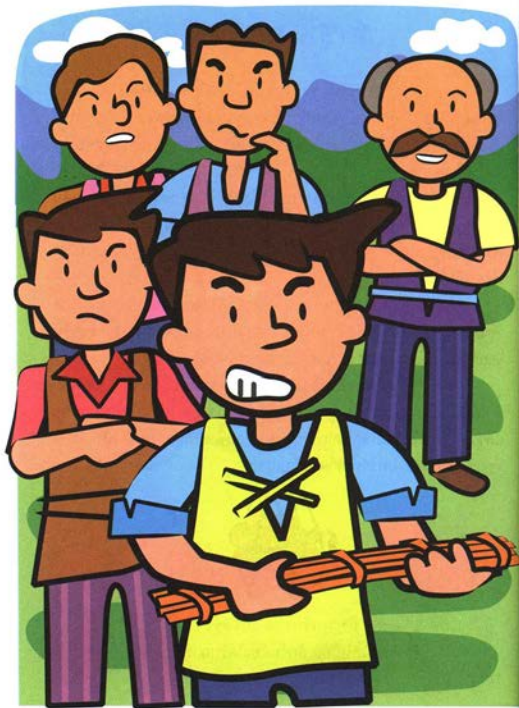
ต่อมาไม่นาน ในวันหนึ่งราชสีห์ตัวนั้นไปติดบ่วงนายพราน ได้แต่ ร้องครวญครางก้องไปทั้งป่า หนูได้ยินเสียงร้องก็จำได้จึงวิ่งมาช่วยราชสีห์ โดยกัดแทะเชือกบ่วงของนายพราน จนราชสีห์หลุดออกมาได้

หนูจึงกล่าวแก่ราชสีห์ว่า “ครั้งก่อนท่านสบประมาทว่าข้าพเจ้า ตัวเล็กเท่านี้ จะทดแทนบุญคุณท่านได้อย่างไร บัดนี้ท่านก็ได้เห็นแก่ตา แล้วว่า ข้าพเจ้าสามารถทดแทนบุญคุณท่านซึ่งเป็นสัตว์ใหญ่ เป็นเจ้าป่า มีกำลังมากได้ตามที่ข้าพเจ้าเคยสัญญาไว้”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

รู้จักทำคุณกับผู้อื่น สักวันต้องได้รับการตอบแทน

พ่อกับลูก

กาลครั้งหนึ่ง ชายแก่คนหนึ่งมีลูกหลายคน ลูกเหล่านั้ันทะเลาะวิวาทกันอยู่เป็นเนืองนิตย์ พ่อจะสั่งสอนร้องขออย่างไร ลูกๆ ก็ยังทะเลาะก่อความวุ่นวายในบ้านมิได้หยุดหย่อน

อยู่มาวันหนึ่ง พ่อคิดอุบายได้จึงบอกให้ลูกๆ ทุกคนไปหาแขนงไม้มาคนละหลายอัน จากนั้นพ่อเอาแขนงไม้ที่ลูกหามาได้ทั้งหมดมัดรวมกันเป็นกำเดียว แล้วส่งให้ลูกแต่ละคนหัก ลูกๆ แต่ละคนต่างพยายามหักแขนงไม้มัดนั้นอย่างเต็มกำลัง แต่ก็ไม่สามารถหักได้สักคน

พ่อจึงแก้มัดแขนงไม้นั้นออก แล้วยื่นแขนงไม้ทีละอันให้ลูกๆ หัก แขนงไม้ทั้งหมดก็ถูกหักได้โดยง่าย

พ่อจึงพูดให้ลูกๆ ฟังว่า “ลูกเอ๋ย หากพวกเจ้ามีความรักใคร่สามัคคีกัน ช่วยเหลือกัน พวกเจ้าจะมีความแข็งแกร่งเหมือนแขนงไม้ที่มัดเป็นกำ ใครคิดร้ายก็ไม่สามารถทำอันตรายได้ หากพวกเจ้าทะเลาะวิวาทแตกแยก จะกันก็จะถูกทำอันตรายทีละคนจนหมดสิ้น เหมือนกับแขนงไม้แต่ละแขนงที่สามารถหักได้โดยง่าย”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ความรักใคร่สามัคคี

จะเป็นพลังต่อสู้กับภัยอันตรายทั้งปวง

ไก่กับพลอย

กาลครั้งหนึ่ง มีไก่แจ้ตัวหนึ่ง ขณะคุ้ยเขี่ยอาหารมันพบพลอยเม็ดหนึ่ง งามดี มีค่ามาก

ไก่แจ้ตัวนั้น แม้จะเห็นว่าพลอยมีความสวยงาม แต่มีความรู้สึกกลัวผู้เมลิตข้าวเมลิตงาสักเมลิตไม่ได้ จึงพูดเปรยขึ้นมาว่า “หากมีคนมาพบเจ้า เขาคงดีใจ และคงนำไปประดับฝังอยู่ในหัวแหวนใสอย่างสวยงาม แต่เจ้าไม่มีประโยชน์อันใดต่อข้าเลย ผู้เมลิตข้าวเมลิตงาสักเมลิตก็ไม่ได้” ว่าแล้วก็เดินคุ้ยเขี่ยหาอาหารต่อไปอย่างไม่ไยดี

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ของแต่ละสิ่งจะมีคุณค่า มีประโยชน์ ก็ต่อเมื่อผู้นั้นรู้จักวิธีใช้

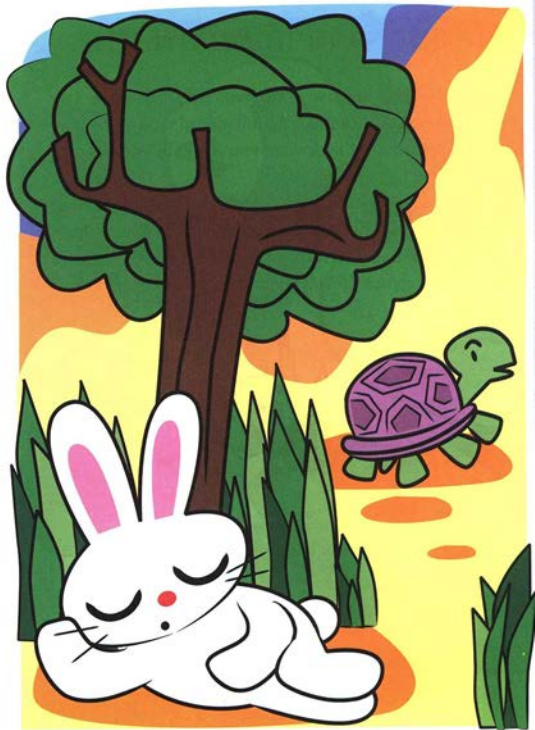
หมาจิ้งจอกกับนกกระสา

กาลครั้งหนึ่ง หมาจิ้งจอกตัวหนึ่งกินปลาแล้วทิ้งปลาติดคอ จึงไปว่าจ้างนกกระสาให้มาช่วยเอาจะงอยปากล้วงก้างปลาออกจากคอ เมื่อนกกระสาคาบก้างปลาออกจากคอหมาจิ้งจอกได้จึงร้องขอค่าจ้างจากหมาจิ้งจอก

หมาจิ้งจอกได้ยินดังนั้น จึงแกล้งทำเป็นโกรธ พร้อมกับร้องขึ้นว่า “เจ้านี่ช่างกำเริบนัก เมื่อก็จะงอยปากของเจ้าอยู่ในปากข้า ถ้าข้าจับเจ้าก็ต้องตาย ที่ข้าปล่อยให้เจ้าเอาปากออกมาได้นี้ ยังไม่มีค่าเพียงพอกับค่าจ้างหรือ” นกกระสาได้ฟังก็รู้ว่าหมดหนทางที่จะเรียกร้องค่าจ้างจากหมาจิ้งจอก

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า
คนเลว มักไม่เห็นความดีของผู้อื่น

กระต่ายกับเต่า

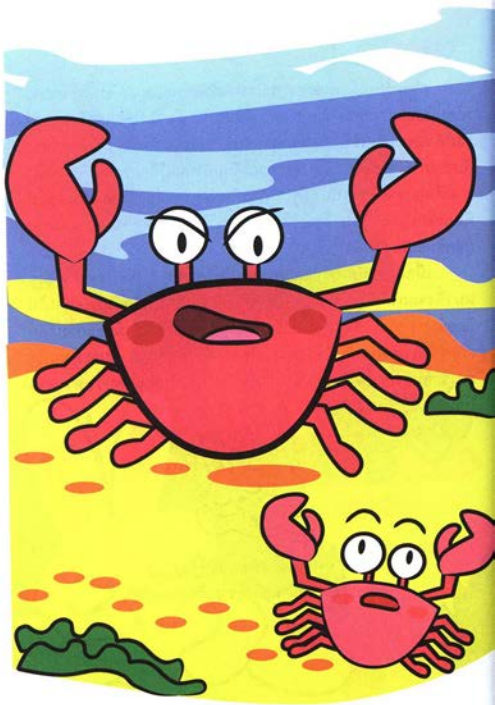
กาลครั้งหนึ่ง กระต่ายตัวหนึ่งเห็นเต่าคลานผ่านมา จึงหัวเราะเยาะพร้อมกับเอ่ยปากพูดขึ้นว่า “เต่าขาสิ้นเดินช้า สู้เราไม่ได้” เต่าจึงตอบว่า “แม้ท่านจะวิ่งได้เร็ว และขาเราจะสั้นกว่า แต่เราก็จะขอลองดีเดินแข่งกับท่าน ท่านจะว่ากระไร” กระต่ายได้ยินดังนั้นก็รู้สึกกระหยิ่มใจ ตกลงตามที่เต่าเสนอ จากนั้นทั้งคู่ได้พร้อมใจกันไปหาหมาจิ้งจอก บอกตามที่ตกลงกันและให้หมาจิ้งจอกเป็นกรรมการเลือกทางที่จะแข่ง และเป็นผู้ตัดสินอยู่ปลายทาง

เมื่อถึงวันนัด เต่าและกระต่ายก็มาตั้งต้น ณ จุดเริ่มต้น ตามที่หมาจิ้งจอกได้เลือกให้ เต่าเมื่อออกเดินทางก็ก้มหน้าก้มตาคลานไปที่ละน้อยๆ จนถึงเส้นชัย ฝ่ายกระต่ายคิดว่าตัวเองวิ่งไว เมื่อออกวิ่งมาได้สักครู๋จึงแวนอนหลับที่ข้างทาง เมื่อกระต่ายตื่นขึ้นมา มันสะดุ้งตกใจมองซ้ายมองขวาไม่เห็นเต่า จึงรีบวิ่งไปยังเส้นชัยทันที แต่พบว่าเต่าคลานไปถึงเส้นชัยก่อนแล้ว

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ความประมาทนำมาซึ่งความเสียหายแก่ตน

ลูกปูกับแม่ปู

กาลครั้งหนึ่ง ช่วงเวลาน้ำลดงวด แม่ปูพร้อมลูกพากันไต่ลงไปหากินตามชายเลน ขณะเดินไต่ไปนั้น แม่ปูเดินตามหลังลูกปู และสังเกตลูกปูเดินมาตลอด พอเดินไปได้สักครู่ แม่ปูจึงร้องบอกลูกปูว่า “เจ้าทำไมเดินจุ่มง่ามเซไปเซมา จะเดินให้ตรงๆ ไม่ได้หรือ”

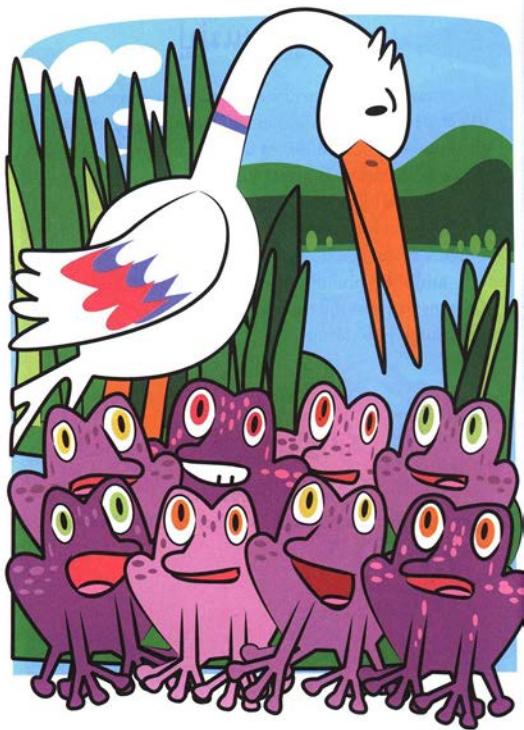
“เจ้าจะได้ไปถึงบริเวณที่มีอาหารเร็วขึ้น มัวเดินคดเคี้ยวอย่างนี้น้ำจะขึ้นเสียก่อนที่เราจะเดินไปถึง” ลูกปูจึงย้อนตอบว่า “แม่จะให้ฉันเดินให้ตรง ขอให้แม่ลองเดินให้ฉันดูสักทีก่อน”

แม่ปูได้ฟังดังนั้นก็เดินให้ดู แต่ปรากฏว่า แม่ปูก็เดินตรงไม่ได้เนื่องจากธรรมชาติของปูเวลาเดินจะต้องเดินคดไปคดมาเป็นธรรมดา เพียงแต่แม่ปูไม่รู้สีกตัวเท่านั้น

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

การพูดอย่างเดียว ไม่อาจสอนใครได้ดีเท่ากับการทำให้เห็นเป็นตัวอย่าง

กบเลือกนาย

กาลครั้งหนึ่ง มีฝูงกบใหญ่อาศัยอยู่ในบึงใหญ่ ต่อมาฝูงกบ
อยากจะหานายไว้ป้องกันจากอันตราย จึงไปร้องขอเทวดาให้ส่งนายมาให้
เทวดาเห็นถึงความโง่เขลาของฝูงกบ จึงทิ้งท่อนไม้ใหญ่ลงไป
ในบึง ทำให้เกิดเสียงดังสะท้อนไปทั่ว น้ำกระเพื่อมเป็นระลอกๆ ทำให้
ฝูงกบตื่นตกใจ กระโดดหนีกันอลหม่าน เมื่อน้ำหยุดกระเพื่อม มีกบบกล้ำ
ตัวหนึ่งว่ายน้ำเข้าไปดู เห็นท่อนไม้ใหญ่ลอยน้ำอยู่ก็ดีใจ จึงตะโกนบอก
ฝูงว่า “เทวดาส่งนายมาให้แล้ว”

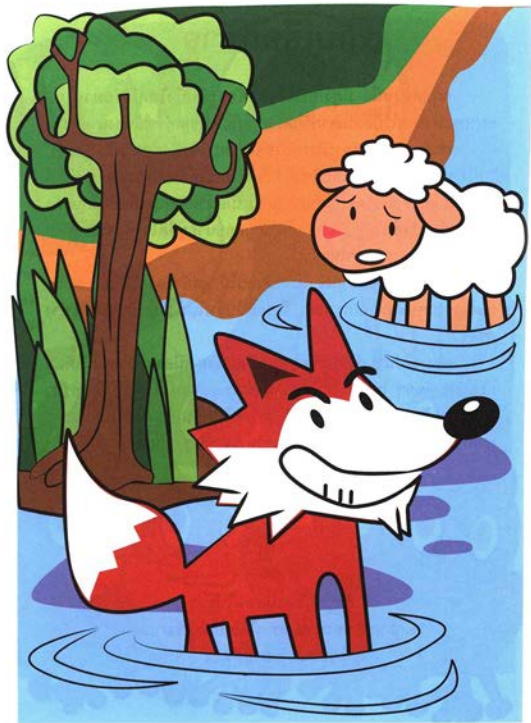
ฝูงกบที่เหลือยากเข้าไปใกล้ท่อนไม้ แต่ยังขลาดกลัวอยู่ ต่อมา
เกิดความเคยชินหายเกรงกลัว จึงว่ายน้ำขึ้นขึ้นไปนั่งอยู่บนท่อนไม้อย่าง
สุขใจ

ต่อมาไม่นานฝูงกบเกิดความเบื่อหน่าย เนื่องจากท่อนไม้ไม่ได้แต่
ลอยน้ำอยู่เฉยๆ ไม่สามารถให้ความคุ้มครองฝูงกบได้ จึงร้องขอเทวดา
ให้ส่งนายใหม่ที่มีฤทธิ์เดชมาให้ เทวดารู้สึกขุ่นเคืองจึงส่งนกกระสา
มาเป็นนาย นกกระสาจับกบกินเป็นอาหารทุกวันๆ จนหมดฝูง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ความทะเยอทะยาน อยากได้โดยไม่ประมาณตน
ย่อมนำภัยมาสู่ตัวเอง

หมาป่ากับลูกแกะ

กาลครั้งหนึ่ง ขณะที่หมาป่ากำลังกินน้ำอยู่ที่ต้นลำธารสายหนึ่ง มันเลื้อยไปเห็นลูกแกะเดินมาแต่ไกล หมาป่าจึงตั้งใจจะจับลูกแกะกินเสีย

หมาป่าคิดว่าจะต้องทำให้ลูกแกะเห็นความชอบธรรมของตนเองที่จะกินลูกแกะเสียก่อน เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้วจึงเดินเข้าไปหาลูกแกะและกล่าวขึ้นว่า “เจ้าถือตัวอย่างไรจึงมากวนน้ำกินของข้าให้ขุ่น”

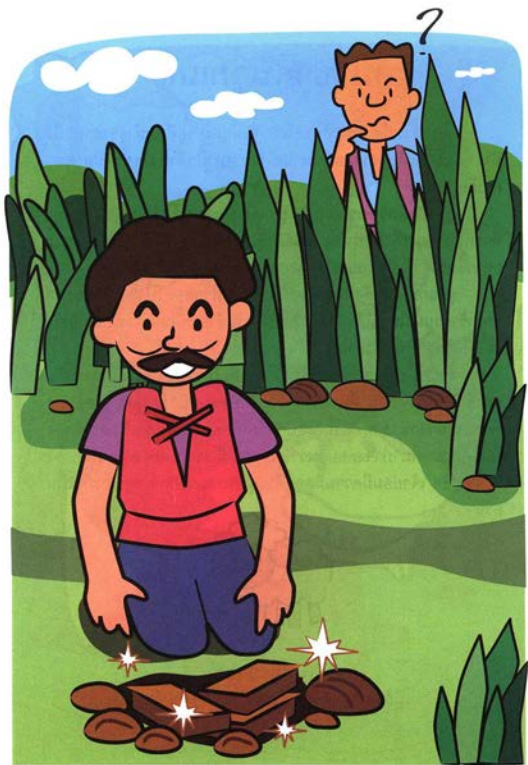
ลูกแกะได้ฟังดังนั้นรู้สึกตกใจมาก กล่าวตอบไปว่า “ท่านจะมาหาว่าข้ากวนน้ำให้ขุ่นได้อย่างไร ในเมื่อน้ำในลำธารนี้ไหลจากท่านมายังข้า ไม่ได้ไหลจากข้าไปยังท่าน”

ด้วยความพาล หมาป่าจึงหาความต่อไปว่า “ถึงเจ้าไม่ได้ทำน้ำกินของข้าให้ขุ่นในวันนี้ เจ้าก็ด่าว่าข้าเมื่อปีกลายนี้” ลูกแกะจึงตอบว่า “ท่านจะหาว่าข้าด่าทอท่านเมื่อปีกลายได้อย่างไร ในเมื่อปีกลายข้ายังไม่เกิดเลย” หมาป่าจึงตอบขึ้นว่า “เฮลละ ถึงเจ้าไม่ได้ด่าข้า แต่พ่อของเจ้าก็ด่าข้า เจ้าย่อมมีความผิดอยู่ดี” พูดจบหมาป่าก็จับลูกแกะกินเป็นอาหาร

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

นิสัยคนพาล ย่อมหาเหตุที่จะพาลต่อผู้อื่น

คนขี้เหนียวกับทองคำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชายคนหนึ่งเป็นคนขี้เหนียว เขามักจะเอาสมบัติฝังดิน ไว้รอบๆ บ้าน ไม่ยอมนำมาใช้จ่ายให้เกิดประโยชน์ ต่อมาเขากลับว่าจะไม่ปลอดภัยถ้าหากเขาฝังสมบัติไว้หลายแห่ง เขาจึงขายสมบัติทั้งหมดแล้วซื้อทองคำแท่ง นำมาฝังไว้ที่หลังบ้าน แล้วคอยหมั่นไปดูทุกๆ วัน วันหนึ่งคนใช้ในบ้านสงสัยว่า เจ้าของบ้านทำอะไรที่หลังบ้านทุกๆ วัน จึงแอบตามไปดูที่หลังบ้าน และพบว่า ชายขี้เหนียวฝังทองไว้ จึงแอบขุดเอาทองแท่งไปหมด

วันต่อมา ชายขี้เหนียวเดินไปที่หลังบ้านไปดูทองที่ฝังไว้เหมือนทุกวัน และพบหลุมที่ว่างเปล่า จึงร้องไห้เสียใจ ไปบอกเพื่อนบ้าน เพื่อนบ้าน จึงพูดจาประชดประชันว่า “ท่านก็เอาก่อนอิฐใส่ในหลุม แล้วคิดว่าเป็นทองคำสิ เพราะถึงอย่างไรท่านก็ไม่เอาออกมาใช้อยู่แล้ว”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ของมีค่า ถ้าไม่นำมาทำให้เกิดประโยชน์ก็ย่อมเป็นของไร้ค่า

คนตัดไม้กับเทพารักษ์

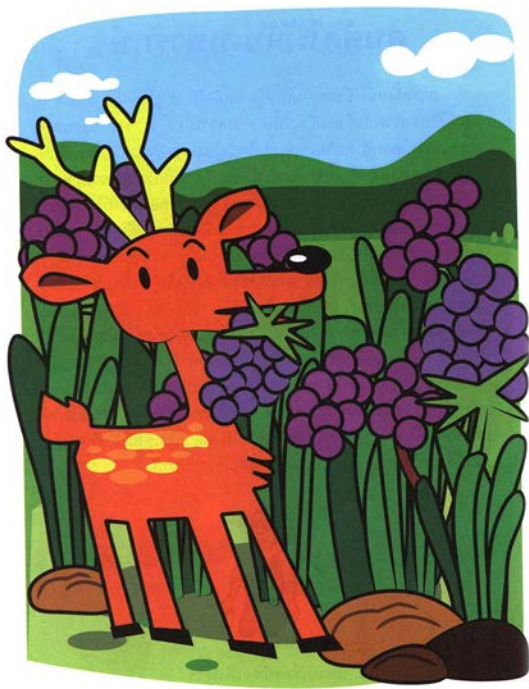
กาลครั้งหนึ่ง มีชายคนหนึ่งมีอาชีพตัดไม้ เข้าป่าตัดไม้ นำมาขายในหมู่บ้าน ระหว่างกำลังตัดไม้นั้น ด้วยความไม่ระวัง จึงทำขวานของตนเองหลุดมือตกไปในแม่น้ำ จึงเสียใจนั่งร้องไห้อยูริมแม่น้ำ เทพารักษ์ที่อยู่ต้นไม้นั้นใหญ่โตแล้ว แม่น้ำเกิดความสงสาร จึงลงไปงมเอาขวานทองคำมาให้ คนตัดไม้เป็นคนซื่อสัตย์ จึงตอบว่าขวานทองคำนั้นไม่ใช่ของตน ครั้นเทพารักษ์งมเอาขวานเงินมาให้ เขาก็ไม่รับ เทพารักษ์จึงงมเอาขวานเหล็กธรรมดาๆ มาให้ คนตัดไม้จึงดีใจ บอกว่าเป็นขวานของตน

เทพารักษ์ชื่นชมในความซื่อสัตย์ของคนตัดไม้ จึงมอบขวานทองคำและขวานเงินให้เป็นของขวัญ คนตัดไม้ดีใจ กลับบ้านไปเล่าให้เพื่อนฟัง เพื่อนคนนั้นเป็นคนโลภ จึงรีบเข้าไปตัดไม้แล้วแก่งทำขวานตกลงไปในแม่น้ำ เพื่อให้เทพารักษ์มาช่วยบ้าง เมื่อเทพารักษ์ปรากฏตัวมาช่วยงมเอาขวานทองคำมาให้ ชายโลกก็รีบตอบรับว่านั่นคือขวานของเขา เทพารักษ์โกรธมากที่ชายผู้นั้นพูดปด เพราะความโลภมาก จึงไม่ยอมให้ขวานทองคำแก่ชายคนนั้น และเดินหายไป ปลอบให้เขานั่งร้องไห้เสียใจ ที่ไม่ได้ทั้งขวานทองคำและขวานเหล็กของตนเองตามลำพัง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ความซื่อสัตย์ ย่อมนำความสุขความเจริญมาสู่ตนเองได้ดีกว่าความโลภมาก

กวางป่ากับพวงองุ่น

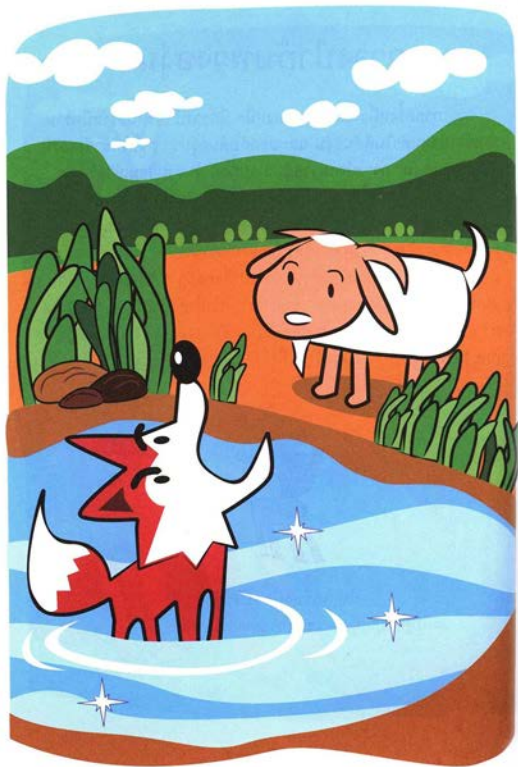
กาลครั้งหนึ่งในป่าใหญ่แห่งหนึ่ง มีกวางป่าตัวหนึ่งวิ่งหนีพรานป่าเข้าไปซ่อนตัวในที่ตันองุ่น และบอกกับตันองุ่นว่า “ขอให้ข้าซ่อนตัวด้วยเถิดนะองุ่น” กวางป่ากล่าวอย่างนอบน้อม ตันองุ่นก็อนุญาต

เมื่อพรานวิ่งตามมาถึงบริเวณตันองุ่น แต่ไม่พบกวางป่า จึงวิ่งไปอีกทางหนึ่ง กวางป่าเห็นว่าปลอดภัยแล้ว จึงกัดกินผลองุ่นอย่างเอร็ดอร่อย ตันองุ่นจึงพูดจาท่อว่ากวางป่าตัวนั้นว่า “เจ้ากินข้าทำไมเพื่อนเอ๋ย” ตันองุ่นพูดอย่างเสียใจ กวางป่าจึงพูดว่า “ถ้าข้าไม่กินเจ้า ก็มีคนอื่นมากินเจ้าอยู่ดีนั่นแหละ” ขณะที่กวางปากำลังกัดกินผลองุ่นอยู่นั้น พรานอีกคนหนึ่งเดินผ่านมาพอดี เห็นว่ามีบางสิ่งเคลื่อนไหว อยู่ใต้ตันองุ่น จึงเล็งธนูยิงใส่กวางป่าทันที

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

คนไม่รู้จักรักบุญคุณคน มักประสบความหายนะ

แพะอยากกินน้ำ

กาลครั้งหนึ่ง มีแพะตัวหนึ่งเดินมาที่บ่อน้ำ เมื่อชะโงกหน้าลงไป ก็เห็นสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งที่เดินพลัดตกลงไปในอยู่ในบ่อน้ำนั้น จึงเอ่ยถามว่า “เพื่อนเอ๋ย บ่อนี้ลึกมากหรือไม่”

สุนัขจิ้งจอกซึ่งพลัดตกลงมาในบ่อแล้วหาทางขึ้นไปไม่ได้ จึงพูดโกหกด้วยความเจ้าเล่ห์ว่า “ไม่ลึกเลยเพื่อนเอ๋ย น้ำในบ่อนี้ใสและเย็น ชื่นใจดีจริงๆ เจ้าลงมากินเถิด” แพะไม่ทันคิดให้รอบคอบ จึงรีบกระโดดลงไปในบ่อทันที ดังนั้นสุนัขจิ้งจอกจึงได้โอกาสเหยียบเขาแพะแล้วปีนขึ้นมาที่ปากบ่อได้สำเร็จ และหันมาหัวเราะเยาะในความโง่เขลาเบาปัญญาของแพะ ก่อนเดินจากไป

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ก่อนจะทำอะไร

ควรเชื่อความคิดและสายตาของตนเองดีกว่าเชื่อคำพูดของคนอื่น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

